

(Mis)Tillid

Tillid er et interessant begreb. Hvis man ikke har tillid til nogen som helst så er det meget svært, hvis ikke helt umuligt, at fungere i denne verden. Det samme gør sig gældende, hvis man stoler på alle. Engang for længe siden synes jeg ligesom, at jeg måtte vælge side, og lagde mig derfor meget tæt op af 'trust-no-one' polen, hvilket har resulteret i, at jeg bliver set som en utilnærmelig, bitter og aggressiv person. Det har jeg selvfølgelig ikke noget problem med, for hvem er 'de' overhovedet? Bare endnu en flok fake-asses, som jeg aldrig ville stole på alligevel. Eller ville jeg, for det er selvfølgelig hele problemet med min tilgang til (de fleste) folk, dét, at de aldrig rigtigt får en chance.

Tillid hænger uløseligt sammen med kærlighed, og had til mistillid. Og jeg kan faktisk ikke lide de fleste mennesker. Jeg tror nu alligevel, at der findes andre som mig derude, men det finder jeg nok bare aldrig ud af det, for jeg ville afvise vedkommende ved den mindste tilnærmelse. Ak.

Jeg forstår ikke rigtigt, hvordan andre anarkister bærer sig ad med at indgå i alle mulige underlige former for fællesskab med de der 'andre', du ved, 'ikke-anarkisterne', 'de normale'. Eller gør I overhovedet det? Har I det egentlig godt? Jeg er klar over, at jeg skal arbejde lidt med mine mistillidsproblemer. Jeg kan faktisk godt selv se det, men det er jo bare lige dét, at fremmede mennesker, bekendte og endda nogle selverklærede anarkister i mine øjne ligner sådan nogle små minirepræsentanter for staten. De taler statens sprog, når de kalder mig for voldelig, fordi jeg f.eks. gerne vil brænde diverse undertrykkende institutioner ned, de legitimerer statens eksistens blandt andet igennem deres stemmesedler, som de sætter små klamme krydser på ud for dem, de gerne vil undertrykkes af i morgen, de kan virkelig godt lide at ringe til pan-serne og føle sig som gode borgere der gør deres pligt, de fleste af disse mennesker vil hellere se mig rådne op i et fængsel, end de vil se dette fængsel af et samfund i flammer. De står i vejen for mit og mange andres ønske om frihed.

Nej, jeg stoler ikke på disse mennesker som udgør langt over 90% af befolkningen, men det er heller ikke dem, jeg er ked af at udelukke fra min tillidscirkel, det er selvfølgelig de potentielle kammerater. Jer, der gerne vil brænde byen ned sammen med mig. Når jeg tager optimisthatten på, så véd

jeg, at I er derude et sted, og vi skal nok finde hinanden. Imellemtiden klarer jeg mig nu også ganske fint alene. Vi ses måske ved bålet. ♦

had – kærlighed
staten – mennesker
folk – anarkister

Tot

Radikalt Røre

Queer film klub;

Queer film klub er tilbage i København! Indtil videre har der været filmvisninger henover tre søndage, som alle har fundet sted i Café Mellemrummet. Forhåbentlig fortsætter disse events ufortrødent. Hold øje med Dukop!

Lancering af ny venstreradikal platform;

Den 17. november lanceres en ny online platform ved navn Konfront, og det har efter sigende ligget i kortene længe. Det er ingen hemmelighed, at der er seriøs mangel på venstreradikale, antiautoritære og anarkistiske platforme, og særligt platforme der vedrører forhold indenfor de dansk-optrukne grænser. Det betyder ikke, at alting er fryd og gammen; At kalde noget antifascistisk, feministisk og revolutionært er aldrig gratis, og det skal blive spændende at se om folkene bag Konfront, og tillige dets bidragsydere, formår at leve op til disse fantastiske grundideer. Det sidste, som vi mangler er (flere) tomme slogans og autoritetstro nikkedukker.

Anarkistisk bogmesse i Umeå (nordlige del af den svenske stat) fra torsdag den. 29 november til søndag den. 2. december. Se mere info på <https://2018.uabokmassa.se/>

Nyt fra Hourriya

Der er kommet endnu en *international anarchist pamphlet* fra Hourriya, som varmt kan anbefales; **Journey towards the abyss - scattered reflections on the techoworld**. Den fås i Bogcaféen Halmtorvet til ca. 20 kr., og dér kan det også være, at du kan skaffe dig nogle af de tidligere pamfletter fra Hourriya. Tjek deres hjemmeside ud for mere info: **hourriya.noblogs.org**

☞ Støt Orkanen ☞

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned. **200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a. Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.** Skriv og hør mere: **orkanen@riseup.net**

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftverket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: **orkanen@riseup.net**

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 7. januar
Deadline: Den 31. december
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 125
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 7th of January
Deadline: 31st of December
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 125
Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3

Orkanen

København

Udkommer i begyndelsen af hveranden måned

Gratis

Sorte horisonter

» Godt, så vi smadrer verden som vi kender den... og hvad så, hvad er så alternativet?« Jeg forestiller mig dårligt, at jeg er den eneste autoritetshader, som har fået klasket det spørgsmål i fjæset mindst 28 gange. Lad os se: Herredømmets jord brænder under fødderne på dem, institutionerne kolliderer på striben, fundamentet for den systemiske undertrykkelse rystes uopretteligt i sin grundvold, og så videre. Ovenpå al den overvældende, men begribelige transformative og kreative destruktion, hvad står vi så tilbage med? Hvad med sundhedsvæsenet, uddannelsesinstitutionerne, fængslerne, vandforsyningen og elektriciteten? Hvor skal vi købe vores næste bil, cykel eller el-løbehjul? Det samme korte svar på alle disse spørgsmål er, at det ved jeg ikke, og det gør jeg ikke af forskellige årsager.

Jeg ved det ikke, fordi jeg ikke tænker at vi ovenpå det undertrykkende samfunds bortgang kan skabe et antiautoritært alternativ, hvis vi benytter os af de ideologiske efterladenskaber, som det nu forhenværende samfund er/var baseret på. Jeg kan ikke forestille mig en institution i et realiseret anarki, fordi jeg kun kender en institution som værende undertrykkende. Det samme gælder såmænd fængsler og elværker. Som jeg forstår verden, er en bil f.eks. ikke bare en bil. Den er et materielt såvel som ideologisk produkt af en kapitalistisk og uhyrlig verdensorden. Den er ikke skabt i et vakuum, men derimod i et hæsligt blodbad. Sådan er det med alverdens produkter; de er badet i blod.

Lad os sige, at der f.eks. opstår enighed om, at vandforsyningen som vi kender den er undertrykkende, idet man skal be-

sidde noget (ovenfra bestemt) af værdi for at få adgang til drikkevand af enhver art. Vi opløser derfor det bestående koncept omkring vandforsyning. Hvordan skal vi så få vand ud af hannerne, så vi ikke kreperer af tørst?

» Destruktionen af det bestående er ikke en mellemting mellem det, der eksisterer lige nu, og så en eller anden fremtidig utopi. *Fra og gennem* denne destruktion vil en ny verden opstå.

Det forestiller jeg mig, at vi stadigvæk vil være i stand til, blot uden repression. Møder vi en ny repression som erstatning for den foregående, må den ligeledes destrueres. Jeg tror på, at vi uden ledere og økonomiske incitamenter kan alliere os med hinanden med det fælles mål at tilvejebringe drikkevand. Det er altså enten drikkevand til alle, eller også står der herskere i vejen, og så er det krig (ligesom nu). Det handler for mig om at være bevæbnet med ideen om det autoritetsfri liv, og så tage tingene som de kommer, hvilket leder mig til den næste grund til at jeg ikke ved, hvordan alternativet til det bestående samfund kommer til at udfolde sig. Jeg mener, at alternativet til det nuværende undertrykkende samfund netop består i det transformative, eller om du vil, det revolutionære. Destruktionen af det bestående er ikke en mellemting mellem det, der eksisterer lige nu, og så en eller anden fremtidig utopi. *Fra og gennem* denne destruktion vil en ny verden opstå.

► Fortsættes på s. 2-3

5. november 2018

Nr. 8, 2. årgang

Anarkistisk blad

Ingen leder

I en tidligere udgave af Orkanen, som udkom tilbage i begyndelsen af juni, blev det annonceret at redaktionen ville gå på en måneds ferie og vende tilbage med fyr og flamme i august. Orkanen udkom i august, men udeblev i de to efterfølgende måneder, hvilket selvfølgelig har genereret noget frustration, og ikke mindst (yderligere) selvreflektion. Det er dog alt sammen i usigelig grad fortid nu, for Orkanen er endelig tilbage!

Af forskellige årsager, der mestendels hidrører alle mulige former for resurser, har vi på redaktionen valgt at nedskalere udgivelseshypigheden til hver anden måned, i stedet for hver måned. Det er selvfølgelig en blød beslutning med forbehold, men det er ikke desto mindre vores nuværende udgangspunkt. Bliv ikke overrasket, hvis bladet alligevel skulle udkomme, selvom det var meningen, at det skulle holde kæft, for man kan aldrig vide.

Det har altid været af stor betydning, at Orkanen kan blive brugt til at diskutere og inspirere gennem indsendelse af bidrag, og det vil vi gerne blive ved med at slå kraftigt på. Sidder der noget antiautoritært og frihedselskende fast i dig, som vil ud, så opfordres du til at dele det med os (og alle andre!).

I dette nummer af Orkanen kan du bl.a. læse om anarkiet, der muligvis lurar ude i horisonten; om den meget let tilgængelige og åbenlyse overvågning i Københavns gader; og ikke mindst om mørkets falskhed og fravær i samfundet og livet. Derudover lidt nyheder fra her og der, der f.eks. tager fat i situationen omkring Flydende By(!). Desuden introducerer vi som noget helt nyt en tegneseriestribe, som forhåbentligt bliver vel modtaget (ligesom alt det andet fra bladet, både nu og tidligere...).

Vi hilser solidarisk på alle vores kammerater, både bag og udenfor murene, som kæmper for autoriteternes fald, og vi håber på et dejligt, farligt resterende 2018.

Hey! ♦

orkan

[Sorte horisonter]

Fortsat fra forsiden

Det skal ikke forstås som en afledning af den spanske anarkist Durrutis famøse citat om at destruktion ikke afskrækker os, fordi vi allerede har bygget en ny verden op i vore hjerter, om end det smager lidt deraf. Jeg går netop ikke til angreb på autoriteterne i dette samfund med en klokkeklar og færdigbagt idé om en alternativ verden, hverken i mit hjerte, i en bog i baglommen, eller noget andet sted. Langt fra. Jeg har mine antiautoritære og anarkistiske ideer, min vilje til at realisere dem samt min fjendske voldeghed i tilfælde af at jeg møder autoritær modstand, og så går jeg til værks, alt det jeg overhovedet kan overskue. Jeg gør mig ikke i detaljer omkring en ny verden, og slet ikke en ny normalitet, en ny stasis, og jeg har kun latter og afsky tilovers for kompromissøgende forslag såsom anarkistiske privatøkonomier, anarkistiske andelsboligforeningers vedtægtsmæssige udformninger, anarkistiske parlamentsvalg og alle mulige andre borgerlige lorteforslag, som folk formår at mase ind i en forestillingen om en verden af anarki.

Jeg har en masse liv i mig, som skal realiseres og udbygges. Jeg besidder tonsvis af frihed i mit sind, som jeg vil lade eksplodere; alene og sammen med andre. Jeg har en retning, men jeg kender på mange måder ikke vejens forløb, udseende eller tilstand. Jeg er helt med på, at tendensen til næserynken overfor oprørsk anarkisme netop (også) sker, når der tales i ukonkrete tunger, som jeg gør nu, såfremt snakken falder på verdens udformning

ovenpå en voldelig revolution. Det kommer på ingen måde bag på mig. Vi er med den normative kultur, herunder opdragelse og uddannelse med et tydeligt islæt, vant til at tænke meget specifikt, når det kommer til handling og konsekvens. Derfor også i venstre-radikale kredse, som er meget socialistisk betoned, herunder indenfor den hertillands herskende ’anarkistiske’ diskurs, der handler det om at være enormt målorienteret i forhold til fremtiden. Det handler om at analysere samfundet meget nært, og så agere konstruktivt og forståeligt for omverdenen for at generere en ny og forudsigelig orden. Der skal hele tiden være en art dialog mellem os og fjenden, så vi ligesom forstår hinanden gennem vores respektive krigshandlinger. Det er jeg alt sammen lodret uenig i, for det kan aldrig være sådan, at vi sejrer. Aldrig. Grænseløshed, et skarpt fokus på både konkrete midler og konkrete mål, der løbende vejes op mod hinanden, og ikke mindst principfasthed; det er sådan vi arbejder os fremad. Spørg vores fjender, om ikke de allerede har luret vores svage punkter. Spørg jer selv, om ikke I mærker, at de ved at trykke på netop disse punkter er i stand til at gøre hvad som helst for at holde os nede, og at de i langt de fleste tilfælde gør lige nøjagtig det...

VIL REVOLUTIONEN blive smertefri og ikke-voldelig? Ligeså lidt som magthavere ønsker af afgive magten. Sådan fungerer verden i min optik. Hvis herskerne agtede at give afkald på privi-

legier, skyde sig selv, hip som hap, så havde der været en magtopløsning for længst, og altså en mulighed for at bryde med autoriteternes kvælertag uden brug af vold. Det skete ikke dengang, og det gør det ikke nu, fordi der ingen vilje er til den form for forandring. Fordi magt korrupperer, og fordi herredømmet i sidste ende vil udføre de mest grusomme handlinger for at holde fast på den.

Uanset smerten og kaosset, dog, så vil det være uendeligt mange gange bedre, end sådan som tingene fungerer nu. Lænkerne er smedet, og vi er aktivt, bevidst, og ubevidst, slaver for en dagsorden udenfor vores kontrol, med mindre vi omfavner oprøret, som er den eneste modgift. Frihed er dog ikke bare noget, du kan realisere for dig selv. Det giver ingen mening at forsøge at negligere andres undertrykkelse blot fordi din egen illusoriske frihed er opnået. Agerer du passivt overfor enhver undertrykkelse, så legitimerer du den, og så er anarkiet en umulighed. Ingen er frie, før alle er frie. Uden autoriteter ville vi for alvor have muligheden for at realisere os selv, skabe vores liv som det passer os, på lige fod med alle andre.

» Grænseløshed, et skarpt fokus på både konkrete midler og konkrete mål, der løbende vejes op mod hinanden, og ikke mindst principfasthed; det er sådan vi arbejder os fremad.

Rygter

Nej, Orkanen er ikke gået ud af ’produktion’, som det, måske ikke overraskende, bemærkes nærmest *en passant* i Vesterbro anarkisternes officielle mødedagsorden. Så vidt vides, foreligger der ingen verifikation herfra om at bladet skulle være annulleret, men det kan selvfølgelig alt sammen bero på en misforståelse. Mere interessant er det dog, at førnævnte anarkister holder eksistensen af Orkanen op som et værn mod selv at skabe et propagandablad (deres ordvalg). Det er hamrende ærgerligt, for det er da ikke fordi, at der kan komme for mange anarkistiske platforme på banen, (eller at det i forvejen forholder sig

Nattens hjerter♡

Mørket er en fjende af det moderne samfund. Det betyder, at milliardvis af sorte pletter af intethed konstant drives bort, helt tilbage til anticivilisationens ødemark, der er det moderne menneskes evige fortid og glemsel. Mørket er så afskåret fra vores hyper-super-futuro-levevis, at det ses som en abnormitet, og hvad betyder det? Det betyder, at mørket på et samfundsmæssigt plan er blevet et kuriosum, en undtagelse, et uheld, eller et angreb. Angrebet kommer vi tilbage til...

Enhver form for lys er blevet den eneherkende normalitet, hvilket vil sige, at mørket er henfaldet til at være noget falsk, kunstigt, noget ukurant. Det tænker vi ikke over, nej, fordi vi er vant til denne nuværende tilstand, vi higer endda efter den og bliver ved med at give den næring, for vi kan ærligt talt ikke leve uden den.

» Det moderne samfund bugner for evigt med lys, for når solen går ned, lyser tusindvis af erstatningssole op, og mange af dem lyste allerede, da solen stod på.

Hvis du skal sove et sted, er rummet hvori du lukker dine øjne almindeligvis mørklagt, men i langt de fleste tilfælde er lyset aldrig helt borte. Ikke længere. Lyset fra telefonen, uret, sprækken under døren eller mellem gardinerne ligger på lur. Skønt mørket i dette rum – hvori du havde lagt dig til at sove – var sort som kul, så er det blot et knappenålshoved af mørke i ellers eksplosivt oplyste omgivelser. Også selvom det ikke umiddelbart ser sådan ud. Lyset trænger sig på, venter på at bryde ud af batteriernes og ledningernes fangenskab, beordret til at fremadstorme med uhæmmet kraft. Det er muligt, at du slukker lyset før du falder i søvn, eller når du forlader et rum, men at slukke samfundets lys er en ganske anden ting; der hersker en konstant følelse af, at du aldrig tilnærmelsesvist kan fremme mørket. Det moderne samfund bugner for evigt med lys, for når solen går ned, lyser tusindvis af erstatningssole op, og mange af dem lyste allerede, da solen stod på.

Lys er blevet lig sikkerhed, mørke er blevet lig frygt; lyder den rationalisering en smule bekendt? I mørket sker ting, som vi ikke vil kendes ved, som vi ikke har lyst til at tænke på,

og her taler jeg udelukkende om de ting, som foregår i ensomhed, aldeles alene i en ravnsort virkelighed. Mørket er beskidt og perverteret. Vi falder i mørket, rører ved noget ildelugtende eller smertefuldt, og vores tanker, der stråler ud i dette tilsyneladende ingenting er i fare for at blive overtaget og forvrænget til det værre.

Samfundet fører krig mod både mørket og mennesket, og begge dele gør os diagnosticérbart syge med depression og forfald, så vi ikke kan holde hjulene kørende. Mørket er blevet en løbende usikkerhed i vores tilværelser. Vi skal hele tiden være opmærksomme på, hvordan frygten for mørket er noget reelt og legitimt. Alt kan ske i mørket, og vi er i dets vold. Vi har ingen kontrol, intet overblik. Vi er et bytte, som en dunkel verden venter på at fortære.

» Ingen tvivl om, at lyset fortrænger os, der har mørket stående meget nært. Os, der finder trøst og mystik i mørket, og som higer efter mere af det sorte stads i vores liv.

Men er det ikke noget pis, at se så entydigt og overdrevet på mørket, for rummer det ikke snarere uanede unikke muligheder, altså, og uanede glædelige overraskelser? Gu gør det så. Jeg taler ikke nødvendigvis om, at mørket slører dine spor i natten, når du på oprørsk vis angriber dine fjender, selvom det også er en vældig konsekvens. Jeg taler om alle mulige andre former for liv i mørket. Jeg taler om det ukendte, men jeg taler også om en opblomstring af ellers fortabte menneskelige tilbøjeligheder. Alene i mørket, ja, men så absolut også mødet med hinanden i mørket. Så, når lyset forsvinder er vi alene, men vi er også sammen, for vi vil have mørket til fælles, imens at lyset hovedsagligt er til for hver enkelt af os.

Ingen tvivl om, at lyset fortrænger os, der har mørket stående meget nært. Os, der finder trøst og mystik i mørket, og som higer efter mere af det sorte stads i vores liv. Et angreb på lyset, i dets på alle måder forurenende overflod, er derfor ønskværdigt for os, også fordi vi vil have mørket for, hvad det ville være, hvis ikke det blev afskåret;

omsiggribende, sort, tomt. Der er noget smukt og eftertragtet i den form for intethed, ikke altid og til evig tid, men som en indånding uden en tyk smag af dieselpartikler og brændt plastik.

Angrebet, i forhold til mørket, er tosidet. På den ene side handler det om at fortrænge lyset, som hæmmer mørket. Der skal være plads til mere mørke, og det skyldes ikke melankoli, hvilket måske kan være svært at begribe. Lyset er mere end bare lys. Det er *infrastruktur*, det er en gevaldig summen af kontrolleret og undertrykkende kraft for ørerne; det er buldrende energi, der river os i stykker, river os fra hinanden, men som på samme tid forbinder os; vi mærker det bare ikke, og når vi gør, er det som om vi accepterer forbindelsen, fordi der alligevel ikke er noget, vi kan gøre ved den.

Den anden side af angrebet ligger selvfølgelig i de aggressive muligheder, som mørket medfører. Lys kortlægger bevægelse, farver, former. Det muliggør overvågning, indordning. Det blotter hemmeligheder. Lyset hæmmer det voldelige oprør, sådan som jeg ser det, og derfor må det vige. Vige for fjenden der er mine intentioner og mig. Lyset, det strukturelle af slagsen, som er mit fokus, opretholder samfundet, og er samtidigt en integreret del af samfundet. Det ene kan ikke leve uden det andet, og jeg kan leve uden begge.

Jeg drømmer om mørkets sejr i form af strømafbrydelser, om nedbrændte transformatorstationer og forfrosne højspændingsledninger, så jeg kan få et pusterum, og så verden kan løsrive sig fra denne pulserende spændetrøje. Staten arbejder intensivt på at decentralisere sit elektriske virke, men udelukkende for at sikre sin netværksmagt mod omfattende angreb og uheld. Det er netop i denne decentralisering, at staten gør det *lysende* klart, hvordan dens tilsluttede kredsløb er sårbare. Der er ubevæbnede nodalpunkter at identificere, for at maksimere skaden, og det er mit syn på sagen. Hvis du elsker mørket, og dets muligheder og samfundsnedbrydende karakter som jeg gør, så har vi muligvis dette syn til fælles. ♦

Sortseeren

Notitser

Flydende By

De seneste par uger har været stressende for folkene i det klimaaktivistiske kollektiv Flydende By, og ligeledes for alle brugerne af denne fantastiske lagerhal, som rummer så mange muligheder og stabler fede events på benene. Flydende By fik meget pludseligt den besked af deres udlejer, at deres kontrakt var opsagt og at de havde under 2 uger til

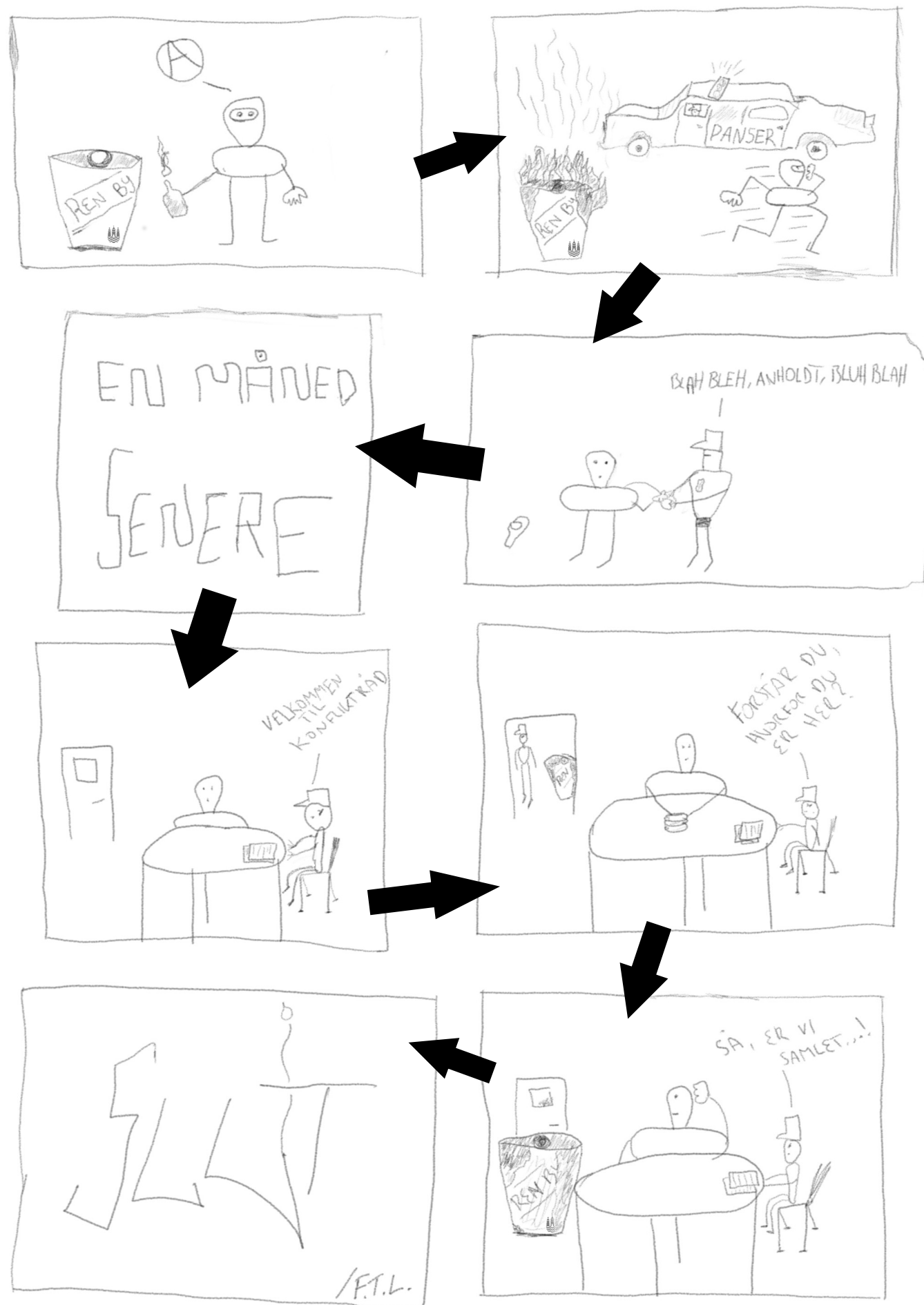
at forlade stedet, selvom deres kontrakt først udløber i november ’19. Det virker alt sammen en smule mærkeligt, eftersom at udlejerne ikke har givet udtryk for at der skulle være problemer hidtil, men når man graver dybere ned i den lort der hedder Big Business så ender alting jo som bekendt med at give mening. Ikke at det på nogen måde er en nyhed, at alternative rum bliver lukket ned, og smadret til sidste brosten, men Flydende By spiller (stort set) efter reglerne, og ligger så langt fra magasin-shoppende mennesker som muligt – endnu da; Flydende By har nemlig lejet lagerhallen af deres naboer transportfirmaet ’Egon’s busser’,

men det er sådan set ’Freja ejendomme’ der ejer begge grunde. Og ’Freja’ har fået travlt med at gentrificere hele området og har tilsyneladende fået et OK fra bossen. ”Lille Vesterbro”, som Frank Jensen døbte det (lige det vi mangler!), og de tænker, at byggeriet skal være færdigt i ’23/24. Det er klart, at hvis de skal bygge en hel ny bydel i det område, så kan Flydende By ikke være en del af det - de skal ud.

Det lader dog til at de har trukket lidt i land igen med deres trusler om øjeblikkelig rydning.

Uanset hvad: Orkanen følger udviklingen nøje, og superfedt, hvis du ville gøre det samme!

Vold?

Akkurat hvordan det ville komme i stand har jeg som sagt ikke den store anelse om. Måske ville der komme en masse nye mennesker med nye, gamle ideer om at undertrykke, hvilket ville antænde en ny social krig, selvfølgelig, for den ene undertrykker er ligeså uønsket som den anden.

Ja, jeg ville som individ møde bump på vejen, og det ville du helt sikkert også, og det ville være okay, fordi det er en del af livet uden undertrykkelse, dvs. særligt en del af livet, når man ikke er en undertrykker. Det ville til tider være hårdt at eksistere, men jeg ville kunne leve. Ulig sådan som det er nu, hvor tingene er omvendt. I det bestående samfund er det for mig en kamp at leve. Til gengæld er det muligt for mig at eksistere, dvs. tilvejebringe tag over hovedet, mad på bordet, tøj på kroppen, en computer og en blød seng, en cykel og lomme penge til øl og cigaretter. Jeg bliver kaldt utaknemmelig for dette samfunds rigdom og såkaldte velfærd, når jeg sådan stiller mig utilfreds op, men jeg kan ikke nyde disse ting, når de er 'mine' som følge af undertrykkelse, og jeg forarges over at andre kan. Jeg ser blodspøjt over det hele, jeg hører klageråb. Jeg føler mig så ond og afskyvækkende.

Jeg vil ikke gøre mig til dommer over, hvor let eller svært det er for alle at eksistere i det her samfund, for folk har forskellige variationer i deres liv, der påvirker dem i øst og vest. Jeg vil dog slå fast, at ingen som helst besidder nogen tilladelse til at undertrykke andre, uanset hvem de er. Hvis folk gerne vil undertrykkes, bl.a. ved at omfavne politi, militær, hierarkier,

politikere, fængsler, grænser, nationer osv., så undertrykkes de – som jeg ser det – per definition ikke af de undertrykkende instanser og strukturer, som de har valgt at omfavne. I stedet indtræder de i et ideologisk fællesskab, hvor undertrykkelse ikke ses som noget uønsket og skadeligt. Det gør automatisk disse mennesker til bevidste besiddere af undertrykkende ideer og handlinger, hvor det ikke er nok at lade intentionen om ikke at være en undertrykker råde. Det betyder intet, når resultatet er det stik modsatte.

» Jeg bliver kaldt utaknemmelig for dette samfunds rigdom og såkaldte velfærd, når jeg sådan stiller mig utilfreds op, men jeg kan ikke nyde disse ting, når de er 'mine' som følge af undertrykkelse, og jeg forarges over at andre kan.

Jeg kan eksistere, men ikke leve, når jeg gør så meget urimelig skade som er tilfældet, og jeg vil ikke acceptere tingenes tilstand, for jeg vil leve! Jeg besidder, ligesom dig, ikke en skid tilladelse til de uhyrligheder jeg er medansvarlig for, og det gnaver i mig, og jeg hader mig selv for det. Jeg vil derfor ødelægge de mekanismer og mennesker, som sørger for at dette samfund består, og som er båret af denne undertrykkelse. Jeg vil ødelægge den medansvarlige del af mig selv. Jeg vil ødelægge det hele.

ALTERNATIVET VIL SÅLEDES ALTID VÆRE

der. Ønskede vi at undslippe det, ville det ikke være muligt for os. Blot kan vi ej gøre meget mere end at gøre os nogle konstant improviserede forhåbninger om, hvordan et sådant alternativ kunne se ud. Anarkiet ligger nemlig ikke præfigureret. Det er ikke en moden frugt, parat til at vi plukker den og mæsker os i den. Vi lever ikke i en deterministisk verden, og derfor både realiseres og modarbejdes anarkiet løbende, alt afhængig af vores handlinger. Alternativet starter sin udformning i det øjeblik, vi som individer trækker en ufravigelig streg i sandet mellem hvem vi er og hvilket liv, vi ønsker at leve på den ene side, og så hvilke forhindringer der ligger forude og hvordan vi skal overkomme dem på den anden.

» Anarkiet ligger nemlig ikke præfigureret. Det er ikke en moden frugt, parat til at vi plukker den og mæsker os i den. Vi lever ikke i en deterministisk verden, og derfor både realiseres og modarbejdes anarkiet løbende, alt afhængig af vores handlinger.

Derfra må vi tage det som det kommer, handle i overensstemmelse med vores antiautoritære overbevisning, samt være vidende om at krigen mod autoriteterne og deres undertrykkelse fortsætter, så længe at disse, alle som én, vælger frihed for alle fra. ♦

Stenskriger

således!). Så, lad endelig ikke Orkanens fortsatte eksistens holde jer tilbage, Vesterbro anarkister, og det gælder i øvrigt også alle jer andre.

Reaktionær

Velhavere og pressefolk fik sig noget af en overraskelse ved en auktion i det berømte auktionshus Sothesby's, da en original Banksy-tegning blev sat til salg. Umiddelbart efter hammer slag startede en makulatur i bunden af rammen, og tegningen blev skåret halvt i strimler. Ovenpå denne begivenhed er kultureliten faldet i svimer, ikke fordi et kunstværk er blevet for søgt destrueret, men fordi Banksys *kant*, hans *frækhed*,

hans *dristighed*, hans *rebelskhed* (yderligere) har sikret ham en plads i det gode selskab. Banksy er endnu en nyttig idiot for middel- og overklassen, ak ja, og hvem skulle nogensinde have forestillet sig et sådant scenarium? Køberen besluttede sig da også for at beholde tegningen efterfølgende, for nu var vedkommende i sandhed i besiddelse af et stykke kunsthistorie. De riges kunsthistorie, selvfølgelig.

Tak, Banksy, for dit bidrag.

Varm kartoffel

Regeringen har bebudet, at de agter at deltage mere aktivt i diskussionen omkring ernæring, fordi den pligtopyldende ser det som dens opgave, at sikre sig en sund

befolkning, og ikke mindst hjælpe folket med at skille *fake news* fra videnskab og fornuft. Tænk, hvis folk f.eks. ikke kunne gå på arbejde og slide sig ihjel for 'samfundets bedste'...

Med en miljø- og fødevareminister der officielt har udtrykt sin ubetingede kærlighed til bacon, og en dansk mejerigigant, der i sine reklamer maner til besindighed omkring de sundhedsmæssige problematikker ved mælk, dvs. arbejder ihærdigt for at folk skal tylle mere mælk i sig, for dermed at blive endnu mere rige og magtfulde, ja, så giver det hele jo måske meget god mening? Bare ikke god mening for miljø, sundhed, og etik.

Oprør

På den jyske hede har der længe fundet en utrættelig kamp sted. På den ene side har vi den ondsindede stat, forklædt som kommune. På den anden side har vi den lille mand. Striden bunder i, at kommunen har anlagt en vej, så den rager ind over denne lille mands jordbesiddelse, og retfærdigheden er sket fyldest: Højesteret har afgjort, at vejen er ulovligt anlagt, så hurra for det. Den lille mand er i øvrigt Martin Lund Madsen, danmarks største svinebonde med over 150.000 henrettelsesværdige sjæle under bæltet, og med ca. 50 millioner kr. i ejenkaptal. Ja, de rige skal man sgu ikke pisse på!

► Fortsættes på s. 5

Hjælp til selvhjælp

Dette er et eksempel på afbrænding af overvågningskameraskabe, men metoden er den samme til andre typer elektricitetsskabe. Hvis man ønsker at prikke øjnene ud på staten (og det gør man jo), så er dette en hurtig og effektiv måde at gøre det på. Enjoy.

Ingredienser (uden fingeraftryk + DNA):

- 1,5 liter flaske -
- Benzin -
- Motorolie eller lampeolie -
- Brækjern -
- Klude (eller andet stof) -

Forberedelse:

- Tøm en 1,5 liters flaske. Fyld den med $\frac{3}{4}$ benzin og $\frac{1}{4}$ lampeolie eller motorolie -
- Anskaf de mest almindelige klude, du kan finde. Det samme gør sig gældende, hvis andet stof bruges -
- Husk brækjernet -
- Overvej hvordan du minimerer risikoen for genkendelse -

Fremgangsmåde:

- Brug brækjernet til at åbne døren på skabet, som står placeret i nærheden af overvågningskameraerne -
- Læg dit stof i bunden af skabet, og plask det til med noget af indholdet fra flasken -
- Stil flasken op i skabet med resten af indholdet -
- Smid et brændende stykke stof ind i skabet fra mindst en meters afstand -
- Kom afsted! -

Brænd al overvågning

Hvis du mangler inspiration, og/eller detaljerede guides til flere sprængfarlige former for oprør, så kan du med fordel besøge en side som denne: <https://warriorup.noblogs.org/guides>

HUSK: internetsikkerhed til alle tider! Er du i tvivl om hvordan, så kan du f.eks. læse om det på <http://orkanen.noblogs.org> i nr. 6, 1 årg. under overskriften 'Internet- og computersikkerhed.'

Krydsets veje

Samfundsbrøntgen. Det er på ingen måde en nyhed, at vi som antiautoritære revolutionære afskyr overvågning, snarere tværtimod. Og skønt det heller ikke med god samvittighed kan siges, at snakken om overvågning er ny, forbliver holdningen den samme, nemlig, at vi kontrolleres i stigende grad, og ikke nok med det: meget af denne kontrol er lige for næsen af os, og dens uundgæelighed griber i sandhed om sig.

Helt tilbage i året 2011 kunne man i medierne læse om, hvordan Danmark med sine 350.000 overvågningskameraer har overgået England, der ellers i mange år havde været kendt for deres overvågende natur gennem det notorisk omfattende CCTV (Closed-circuit television). SikkerhedsBranchen – Den Danske Brancheforening for Sikkerhed og Sikring – anslog i 2013, at der var omkring 500.000 overvågningskameraer, og dette tal steg i 2015 til 600.000 enheder, herunder 100.000 kameraer i privaten. Året efter opjusterede SikkerhedsBranchen så sit hidtidige estimat med en tredobling i form af 1,5 millioner kameraer i Danmark. I dag er det på ingen måde forventeligt at antallet af overvågningskameraer er faldet, tværtimod. Som nævnt er der kommet en hel del videoovervågning til, i og omkring danskernes private hjem, og så står erhvervslivet for en stor del af dette hårrejsende antal også. Resten er at finde i det såkaldte offentlige rum, dvs. ved offentlige institutioner og på gader og stræder.

Der findes mange praktiske eksempler på trafikovervågning, om det er markedsstyret ved at opsnappe MAC-adresser i folks smartphones via sensorer, eller i forskningssøjemed gennem 'intelligente kameraer', fordi man ønsker at forebygge trafikuheld. Tilmed droner er blevet en vigtig spiller for staten, så de kan monitorere stort og småt, og tilbage i 2014 blev Vejdirektoratet medlem af UAS Denmark (testcenter for droneflyvning på Fyn), hvor også Beredskabsstyrelsen, politiet, og ikke mindst Styrelsen for Dataforsyning og Effektivisering, der hører under Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet også er medlemmer.

Øjet i midten

Særligt i København har der i det seneste år været en alarmerende forøgelse i antallet af overvågningskameraer, og det er tilsyneladende gået stille og roligt under radaren. Små sorte kugleformede kameraer er blevet opsat ved adskillige vejkrøds rundt omkring i byen, men også andre steder. Det siges, at det er trafikovervågning, der skal sikre en mere flydende trafik på de tætpakkede veje, men det lyder ikke plausibelt. De er nemlig ikke kun opsat, hvor der normalt, eller bare sporadisk, er trafikalt trængsel, men også på andre, mindre veje, stier osv. Man taler om, at det er en hjælp til de mange udrykningskøretøjer på vejene i København. Ved at et kamera opfanger et sådant køretøj, sender det besked til lysreguleringen, som derefter tilpasser sig situationen. Så er der ideen om, at de er sat op for at ramme den københavnske bandeaktivitet, og her er der nok noget relevans at finde, men det er langt fra hele historien. Overvågningen er ikke begrænset til disse uønskede mennesker, og deres gøren og laden. Det er den ikke, fordi den rammer os alle – et kamera i funktion ekskluderer ikke.

Størstedelen af det offentlige rum i København består af en eller anden form for vejnet, hvor mennesker færdes. Hvis man skal rundt i byen, skal man altså benytte sig af dette vejnet, og derfor er det blevet noget nær umuligt at undgå detektion. Det er ikke længere nok at holde sig væk fra f.eks. offentlig transport og signalafgivende apparater. Det kan ligeledes være utilstrækkeligt, og farligt, at trods overvågningen, og i stedet ændre sit udseende så man er svært genkendelig, fordi det er ens generelle

færden, der bliver problematisk. Det er ligemeget om du er maskeret (hvilket i øvrigt er blevet markant mere opmærksomhedssugende pga. kriminalisering), når du færdes rundt i byen, hvis det er muligt at følge dig fra A til B, fra kamera til kamera.

I forhold til overvågning, og særligt den omsiggribende videoovervågning af de københavnske gader, er det nødvendigt at formulere og praktisere effektive modsvar til denne uønskede udvikling, uanset hvad 'befolkningen', 'ordensmagten', eller 'politikere' måtte sige eller gøre. Der er brug for en kortlægning af problemets omfang: hvor sidder alle disse kameraer helt præcist? Hvem sætter dem op? Hvornår sættes de op? Hvor får de strøm fra? Derudover er der behov for en diskussion af en løsning på dette problem. Ikke begrænset til f.eks. paroler og klistermærker der italesætter, hvordan al overvågning stinker osv., men en diskussion som er nødt til at resultere i konkrete og irreversible handlinger, der skal søge at gøre op med netop dette problem.

Bevægelsesfriheden i København er under angreb i en hidtil uset grad. Via dette angreb sker der en regulering af adfærd. Under dette åg instrumentaliseres mennesket, og disse forhold er ikke levedygtige for den frihed, der gløder og brænder. Det kan ikke være rigtigt, at mennesket ikke kan være til uden at blive kigget over skulderen. Det er meget muligt, at nogen vil våges over, men når andre samtidig nægter at acceptere overvågning, så må skoene kridtes. Så bliver konflikten til, og så må der forløses. ♦

Karpe Fiscós

[Notitser]

Fortsat fra side 2-3

Folkgefjender

Politiets pilotprojekt om at få samtlige overvågningskameraer i Danmark registreret i en central database, til opklaring af lovovertrædelser bliver nu udvidet. Det er (endnu) ikke lovpligtigt for en ejer af et overvågningskamera at lade sig re-

gistrere, men er det overhovedet nødvendigt? Frygten for kriminalitet, herunder terror, er større end ønsket om frihed og privatliv; det har vi allerede set talrige eksempler på. Og med store dele af befolkningens selvpromovering og overgivelse af selvet gennem diverse platforme, så er det nok blot en naturlig udvikling. Hvis ikke man ønsker

at blive totalt udfrittet til andre menneskers skue, er man socialt utilpasset. Hvis man ikke ønsker at blive foreviget på teleelektronisk vis, er man juridisk mistænkelig. Så, hvorfor ikke lade sig registrere? Fordi du gennem registrering giver staten mulighed for at spionere (yderligere) på dig, og dem omkring dig. Frihed skal maksimeres, ikke

tæmmes, og mennesket kan ikke styres til frihed. Det kan styres til ufrihed, og hvis det er, hvad folket ønsker, så fuck folket. Hjælper folket politiet, spærrer de sig selv inde, og det er tragisk osv., men altså, de hiver for helvede andre med ned, hvis ikke disse slår og sparker hårdt fra sig. Slå og spark alt, hvad I kan! ♦

onb